

EN GOD SAG

1

STEFANIE

Mit hjerte slog stadig, da de smed mig i Kattegat.

Jeg vågnede til bevidsthed kort efter mødet med vandet.

Det sidste, jeg kunne huske, var himlen over mig og hænderne, der holdt mig fast.

Nu fossede vandet ind i min næse og min mund.

Jeg lukkede munden, forsøgte at orientere mig i tid og sted, mens kroppen reagerede af sig selv.

Det var kun havets tyste beboere, der kunne høre mig, da jeg gispende trak mig op til vandoverfladen.

Jeg røg hurtigt ned under vandet igen. Jeg ville holde munden lukket, men jeg kunne ikke.

Vandet skyllede ind i mig, indtil jeg med arme og ben fik skudt mig op til overfladen endnu engang.

Jeg drejede rundt i vandet og fik øje på Högas kyst, der i nattens mørke var en utydelig silhuet i horisonten. Med crawlende svømmetag bevægede jeg mig ind mod stranden.

I løbet af nogle minutter var mine lemmer følelsesløse af kulden.

Mit hoved røg ned igen.

Håbet svandt i takt med, at det iskolde vand strømmede ind i mine lunger og satte mit nervesystem i chok.

Smerterne krampede sig igennem mig i en symfoni, jeg ikke kendte.

I havet var der et stenrev, som mit hoved stødte ind i.

Konkylier og stilhed i stedet for fuglesang. Jeg vidste, at det var ovre.